

DIUMENGE III DE QUARESMA (A)

Homilia del P. Emili Solano, monjo de Montserrat

15 de març de 2020

Jn 4, 5-42

L'Evangeli d'aquest diumenge ens ha narrat l'encontre de Jesús amb la dona samaritana. D'entrada, ens pot sorprendre una cosa estranya. Qui a la zona desèrtica de Siquem aniria a ple sol de migdia a buscar aigua a un pou? Només una dona que volgués estar sola, amb alguna cosa que amagar, amb por. Aquesta era la dona samaritana. Una dona amb una vida dispersa, convivint amb un home que no era el seu marit, havent tingut prèviament diverses parelles. Ella va a buscar l'aigua necessària per a la seva vida quotidiana. Però vora el pou, es va trobar amb un home desconegut tot sol -cosa inaudita pels bons costums d'Israel- i, a sobre, aquell home era un jueu, enemic natural dels samaritans.

Tot hauria estat un despropòsit si aquell home no hagués estat el mateix Fill de Déu. En realitat, era Crist Bon Pastor qui havia anat a buscar a una ovelleta perduda i assedegada d'amor.

L'encontre de Jesús amb la dona samaritana, va quedar a les oïdes dels apòstols com el mirall on mirar-nos tots els homes. Jesús no s'amaga de cada persona, sobretot dels pecadors. Serà Jesús qui sortirà al camí de cada home i dona al llarg de tota la història per fer-li una oferta única: ser la font de la seva vida. Aquella dona va entendre que el pou a què amb tant afany anava cada dia havia de ser substituït per un altre pou més profund i d'aigua de vida eterna. I en els seus llavis apareix una de les més belles oracions de l'evangeli: "Senyor, doneu-me aigua d'aquesta".

El final de l'encontre de Jesús amb la samaritana hi ha un detall significatiu arran de la gerra. La dona quan descobreix Jesús com el Messies esperat, va sortir corrent plena d'entusiasme per trobar-se de nou amb les persones de qui abans estava fugint i explicar-los a tots que era una persona nova. I aleshores s'oblida de la gerra, perquè ja no viu de preocupar-se només per consumir i el que és material, sinó que ja ha adquirit allò que la fa viure totalment: ha trobat l'Amor que tant l'estima i la coneix personalment, que no la condemna sinó que l'acull amb afecte, i que l'ha cridat a encomanar-lo als altres perquè tot s'ompli de Vida, i tot visqui per sempre.

Com a la samaritana plena de por, a l'inici, aquesta crisi que vivim ens pot ajudar a mirar més a fons la nostra vida i redescobrir on està el que és veritablement valuós: El pou de l'aigua de la vida eterna. Allò que no és passatger, sinó permanent.

Davant aquesta epidèmia adrecem-nos confiadament a Aquell que és el Donador de la vida. Que els nostres ulls i els nostres cors es dirigeixin cap a dalt, d'on vindrà el nostre ajut, perquè el nostre auxili ve del Senyor que ha fet cel i terra (sal 121). Invoquem a la Mare de Déu, aixequem els ulls al cel, correm cap a Déu! No fugim d'Ei! ni dels seus sacraments.